PROFESORUL DE EDUCAȚIE FIZICĂ verigă importantă în sistemul performanței

ȘCOALA, PRINCIPALUL IZVOR AL SPORTULUI DE PERFORMANȚĂ

Interviu cu prof. univ. Ion Șiclovan, rectorul I.E.F.S.

Am solicitat tovarășului prof. univ. Ion Șiclovan, rectorul I.E.F.S., un interviu legat de tema paginii noastre.

— Ce profil imprimă I.E.F.S. profesorului de educație fizică ?

— Ar fi două aspecte : cel dintîi, legat de capacitatea absolventului de a organiza, de a preda și de a cerceta problematica educației fizice școlare. Cel de-al doilea se referă la specializarea profesorului în cel puțin o ramură de sport, care îi completează — potrivit opțiunii, dar și aptitudinilor sale — calitatea de antrenor.

— Ce volum de ore este afectat specializării studenților ?

— 168 de ore, la care se adaugă și practica de antrenor.

— Nu credeți că este prea puțin ?

— În mod categoric orele sînt insuficiente față de cerințele mereu mai mari care stau în fața antrenorului de astăzi. Cred că cifra rezonabilă ar fi în jur de 350—400 de ore, incluzînd nu numai instruirea personală, ci și cercetarea științifică, metodologia, psihologia și fiziologia sportului de performanță.

— Credeți că specializarea obținută de absolvenți într-o disciplină sau alta se reflectă îndeajuns de bine în activitatea desfășurată în școală ?

— Rezultatele sînt departe de a merita un calificativ bun. Dar, cred eu, acest lucru trebuie pus în primul rînd pe seama faptului că inspectoratele școlare și consiliile noastre județene nu acționează în direcția creșterii profesorilor, a calității muncii lor, în raport cu specializarea pe care au dobîndit-o în facultate. Și, vă rog să mă credeți, exigența pusă în fața studenților impune eforturi deosebit de mari din partea lor la specializare ; dar, iată că, o dată ajunși la posturi, ei nu mai sînt trași la răspundere de nimeni în această direcție. Mă gîndesc că numai în atletism avem aproape 1 000 de absolvenți specializați, dar ei se mulțumesc să fie doar... profesori, producția lor, pe planul performanței fiind foarte departe de necesitățile acestui sport.

— Există orele obligatorii de colectiv sportiv...

— Insuficiente pentru a putea obține rezultate palpabile ! Trebuie să fie schimbată, însă, optica referitoare la lecția propriu-zisă. Trebuie să se realizeze simbioza dintre așa-zisa educație fizică și așa-zisul sport, iar lecția nu mai poate fi privită în afara sportului de performanță, pentru practicarea căruia trebuie să fie o premisă de plecare. Fără a face vreun rabat de la sarcinile fundamentale ale educației fizice școlare, trebuie să se țină cont în permanență de faptul că școala reprezintă principalul izvor de elemente pentru sportul de performanță, iar profesorul de educație fizică trebuie să se afle în mijlocul activității de performanță și nicidecum în afara ei.

— Care ar fi atribuțiile profesorului, în acest sens ?

— Multe, toate la fel de importante. Nu uitați că prin mîna profesorilor de educație fizică trece tot tineretul țării, că ochiul exersat și meseriașul bun, pasionat, trebuie nu numai să depisteze elementul talentat, dar să-l și inițieze în tainele sportului pentru care vădește aptitudini și să-l călăuzească apoi spre școlile sportive sau spre secțiile de juniori. Profesorul de educație fizică trebuie să înțeleagă că este un activist sportiv, că are obligații mari în acest sens, chiar și dincolo de norma didactică. La școlile sportive trebuie să ajungă copii gata inițiați în sport, cu cunoștințe suficiente pentru a aborda cu succes pregătirea de performanță.

— Ce credeți că ar trebui să se facă pentru folosirea întregului potențial al profesorului de educație fizică ?

— Bine spus întregul potențial, pentru că, într-adevăr, nefructificarea specializării duce la diminuarea cu aproape jumătate a resurselor, cunoștințelor și posibilităților de care dispune profesorul. Soluția cea mai la îndemînă mi se pare a fi „inventarierea" de către inspectorate a cadrelor didactice pe specializări și mărirea răspunderii lor în două direcții : 1. în funcție de sporturile prioritare ale județului și 2. în funcție de specializările pe care le au profesorii. Apoi, să se procedeze la diversificarea programelor în funcție de specificul școlilor. Reciclările să țină cont de pregătirea și de locul de muncă al profesorilor și să îmbrace două forme : dezbateri — rezolvări de cazuri și metodologia cercetării științifice.

Interviu realizat de
Horia ALEXANDRESCU

EXIGENȚĂ ȘI PASIUNE...

Considerat de toată lumea drept unul dintre cei mai exigenți practicieni ai voleiului, apreciat pentru pasiunea cu care se dedică muncii de profesor și antrenor, pentru sinceritatea față de profesie, față de sine și de cei din jur, *Mircea Dumitrescu* se numără printre cei cîțiva sprijinitori constanți ai voleiului de mare performanță. Cu cîțiva ani în urmă, ca antrenor al lotului național de tineret, obținea cele mai valoroase rezultate realizate vreodată la acest nivel. Apoi s-a reîntors la echipele sale din Ploiești, lucrînd în paralel la Liceul „Mihai Viteazul" și la Școala sportivă, atît cu echipe de fete, cît și cu echipe de băieți. De cîtva timp, la liceu s-au înființat clase speciale de volei și prof. Mircea Dumitrescu lucrează cu sîrg pentru formarea de jucători și jucătoare de certă perspectivă. Roadele muncii sale, serioase și calificate, s-au văzut curînd : cu echipa de junioare II a cîștigat titlurile republicane în 1974, 1975 și 1976, iar cu cea de băieți a ocupat locurile III, III și I în aceeași perioadă. Dar poate că mai puțin importante sînt titlurile (în 13 ani de activitate la juniori, el are în palmares 14 victorii în competițiile republicane), ci elementele pe care le-a dat loturilor țării, elemente de valoare formate în „pepiniera" sa. De la acest scop principal, căruia antrenorii de juniori ar trebui să-i subordoneze întreaga activitate, am pornit recent discuția cu profesorul ploieștean.

„Înființarea claselor speciale de volei pe lîngă Liceul „Mihai Viteazul" — ne-a spus M. Dumitrescu — *a reprezentat un sprijin real pentru activitatea voleibalistică ploieșteană. De la aceste clase am scos 13 jucătoare și jucători care au fost selecționați în loturile de juniori și tineret și la taberele federației. Dintre cei chemați în loturi, menționez mai întîi pe ridicătorii : Maria Mititelu (componentă de bază a echipei campioane balcanice : născută în 1960, înaltă de 1,77 m), Camelia Tomeci (1961 ; 1,74 m), Aurelia Ciobanu (1960 ; 1,69 m), Cezar Pantea (1960 ; 1,80 m), precum și pe trăgătorii Adrian Vasile (1960 ; 1,88 m) și Lucian Kochesch (1961 ; 1,90 m). După cum se vede, toți sînt foarte tineri (pînă în 16 ani), cu perspective de a mai crește și în înălțime și în ceea ce privește valoarea voleiului practicat de ei. De altfel, echipele noastre participante la Divizia națională a juniorilor și școlarilor sînt cele mai tinere (cu toate acestea, pînă în prezent n-am pierdut nici un meci !). Aș mai putea numi alți sportivi care anunță un viitor frumos în volei : Beatrice Nicolae (1961 ; 1,77 m), Ileana Ștefanache (1961 ; 1,76 m), Cătălin Popescu (1961 ; 1,94 m) și ridicătorul, de real talent Cristinel Grigoraș (1960 ; 1,81 m). Un ajutor prețios îl primesc din partea tov. director Traian Comaniciu, care asigură condiții bune de pregătire școlară și sportivă elevilor cuprinși în clasele speciale, precum și din partea unor cadre de alte specialități, ca Madelena Popa (limba română), Mihai Răileanu (matematică), Mihai Taga (fizică) și Silvia Manolescu (engleză), care se străduiesc suplimentar să pună la punct cu învățătura pe acei elevi care efectuează deplasări cu echipele din divizia școlară".*

La întrebarea noastră referitoare la producția sa, prof. *Mircea Dumitrescu* are, după cum am văzut, ce să ne răspundă. Și am mai adăuga că nu se poate făli numai cu tinerii voleibaliști pe care-i oferă loturilor naționale (la care figurează ca antrenor și el), ci și cu faptul că este dirigintele unei clase speciale de volei (anul II A) care se numără printre cele mai bune, fiind desemnată să reprezinte liceul în concursul pe țară inițiat de „Scinteia tineretului" (concurs care are în vedere situația la învățătură, participarea la acțiunile de muncă patriotică, rezultatele la pregătirea pentru apărarea patriei etc). Este și aceasta încă o dovadă a pasiunii și exigenței pe care o manifestă *M. Dumitrescu* în întreaga sa activitate. **(A. B.)**.

În toate documentele de partid sau de stat privind mișcarea sportivă, în toate rezoluțiile și hotărîrile conferințelor și plenarelor C.N.E.F.S., profesorii de educație fizică au un loc permanent, bine definit, în rîndul slujitorilor activității sportive de masă și de performanță. Prin numărul și calificarea lor, prin marea lor răspundere într-un domeniu de importanță socială, profesorii de educație fizică pot și au datoria să-și aducă un aport tot mai mare la formarea și educarea multilaterală a copiilor și tinerilor în cadrul procesului de învățămînt.

Ne propunem să abordăm astăzi cîteva aspecte privind una din sarcinile principale ale profesorilor de educație fizică și anume îndrumarea primilor pași ai școlarilor și elevilor în deprinderea unei discipline sportive și apoi selecția și formarea elementelor dotate, viitorii sportivi de mare performanță ai patriei.

Importanța acestei sarcini a profesorilor de educație fizică derivă și din faptul că ei trăiesc și muncesc în școli și licee, care cuprind pe absolut toți copiii și marea majoritate a tinerilor, avînd deci, primii, contactul cel mai direct și permanent, dintre toți cei ce alcătuiesc lanțul maeștrilor făurari de campioni europeni, mondiali și olimpici. Importanța acestei sarcini a crescut enorm în ultima vreme, cînd vîrsta marilor campioni și performeri a scăzut mult în numeroase probe și ramuri sportive, dovadă că pregătirea începe foarte timpuriu, adesea înaintea vîrstei școlare.

Pagina de față prezintă cu precădere exemple vrednice de laudă, profesori pasionați de munca lor, dornici să dea țării sportivi cu care să se poată mîndri. Munca lor nu ține seama de ore și zile, nu se oprește în limitele programei de învățămînt sau orelor de colectiv sportiv. Ei fac mult mai mult și — să recunoaștem — nu o dată rămîn în anonimat. Dar există destui asemenea oameni care uită de nobila lor misiune, de faptul că au fost ei înșiși formați ca buni sportivi, beneficiarii pasiunii și muncii fără preget ai unor dascăli vrednici.

Mai ales acestora am dori să le prilejuim un moment de reflecție, la începutul unei etape calitativ noi în care a intrat sportul românesc de mare performanță.

„PRODUCȚIA" : O ÎNTREAGĂ ECHIPĂ DE RUGBY !

Modul cum își desfășoară activitatea **prof. Ion Stanciu**, în secția de rugby la **Școala sportivă Șoimii** din Sibiu, reprezintă, într-un fel, un caz de excepție. Fiindcă puțini sînt tehnicienii care să fi promovat de la copii și juniori o întreagă echipă în Divizia A, în speță la **C.S.M. Sibiu. Lupaș, Jianu, Burdușel, Panu, Ungureanu, Tămaș, Henteș, Sărac, Lupu, Schiau, Ursu, Mărgineanu, Suciu, Lămpădarie, Becheș, Grosu** și **Sanda**, precum și tineri „care vin" **(Ivanciuc, Nagy, Negru, Roșca, Cocîrcă** și **Arion)**, iată o producție pe care n-o au prea mulți tehnicieni. Să mai notăm faptul că tot la „școala" prof. Stanciu s-au format mulți alți rugbyști, transferați ulterior la o serie de echipe divizionare A **(Fl. Ioniță** la Farul Constanța, **Hățăringă** la Agronomia Cluj-Napoca, **Vilt** la Minerul Gura Humorului, **Vlad** și **Angheloiu** la Gloria Buzău) sau la formații din eșalonul secund. Să reținem totodată că **Ioniță**, pe cînd activa ca junior la Sibiu, a făcut parte, în 1972, din echipa României — campioană europeană la Roma, **Tămaș** a trăit și el, la București, în 1973, satisfacția de a fi fost titular în XV-le care cucerea din nou titlul continental la „speranțe", iar **Jianu**, în 1974, s-a aflat în componența formației țării noastre, vicecampioană a Europei, la Heidelberg. Să nu neglijăm și un alt amănunt : anual rugbyștii de la „Șoimii" se califică în turneul final al juniorilor, sînt întotdeauna printre fruntași în competițiile școlilor sportive.

Este o „carte de vizită" cuprinzătoare (și convingătoare) care sintetizează munca unui cadru didactic care a cunoscut, în ultimii 10 ani îndeosebi, bucuria de a se dărui sportului îndrăgit și practicat în anii de adolescență la **C.S.M. Sibiu** și la **Universitatea Timișoara**, urmată acum de o altă satisfacție, poate și mai mare, aceea de a căuta și crește tineri capabili să continue efortul său neobosit, dedicat afirmării sportului cu balonul oval.

Munca plină de dăruire a prof. Stanciu a pornit din școală, fie că aceasta s-a numit **I.P.A.** (Întreprinderea de piese auto) sau **C.F.R.**, unități care au grupuri profesionale de învățămînt sau, mai recent, **Școala generală nr. 15** și **Grupul școlar de construcții.** Sînt unitățile de învățămînt din care antrenorul și-a recrutat aliați fideli pentru rugby. Avînd sprijinul școlilor menționate, al colegilor de breaslă **(Tr. Barna, C. Vasiu, Gh. Rășinaru, C. Gagiu, I. Moga, V. Nemeș, Alexandra Podvarcu** și, în primul rînd, al **prof. Felicia Stanciu**, soția sa) antrenorul sibian a putut face o selecție riguroasă, prin mîna sa trecînd aproape 4 000 de copii și tineri. El a triat cu severitate an de an ; a uitat de orar și nu știe să fi pierdut măcar o zi fără să fi fost pe gazonul stadionului. Poate tocmai aici se află „secretul" roadelor muncii sale...

Tiberiu STAMA

BLITZ-URI BUCUREȘTENE

● Școala generală nr. 193 *din Drumul Taberei este una dintre unitățile școlare cu cea mai bună productivitate în privința sportului de performanță, mărturie elocventă fiind cei peste 200 de elevi legitimați în diferite secții ale cluburilor bucureștene. Profesorul* Dan Stănescu, *sufletul activității sportive din școală, s-a trezit pus în fața unui fapt împlinit, care produce greutăți atît în desfășurarea orelor, cît și a altor activități sportive. Este vorba de „dezafectarea" unuia dintre cele două terenuri de baschet existente în curtea școlii. Panourile, smulse de pe pereți, au fost aruncate la gunoi ! ? Noroc că profesorul a venit la timp să le recupereze...*

● Școala generală nr. 70, *cu clase de fotbal, a trecut la... selecție. Printre ultimele sale „achiziții" se numără și 9 elevi ai școlii 199. Partea interesantă este că nici unul dintre cei 9 „selecționați" nu fusese cooptat în echipa Șc. gen. 199, cîștigătoare a locului I pe Sector. În această situație, ne întrebăm pe baza cărei valori a fost efectuată selecția ? Sau e vorba doar de o selecție... cifrică ?*

● Liceul „D. Bolintineanu" *a anunțat de mai multă vreme darea în folosință a bazinului acoperit construit în vecinătatea școlii. Atunci, la festivitatea de inaugurare, era apă în piscină. Acum nu mai e ! Poate la vară...*

● Liceul 2 *(fost 24) a cîștigat în faza de sector a Festivalului sportiv școlar peste 20 de locuri I. O nouă dovadă a activității susținute și pasionate desfășurate de profesorii de educație fizică de aici (șef de catedră — prof.* Gh. Predescu). *Ne întrebăm, însă, cum s-au împăcat celelalte aproape 30 de școli ale Sectorului 1 cu numai 5—6 locuri fruntașe rămase... vacante ?*

● Școala generală nr. 199 *din Balta Albă s-a dovedit a fi cea mai bună din Sectorul 4 în privința activității sportive. Directorul adjunct, profesorul de educație fizică* Marin Marin, *ne spunea însă că de la începutul anului școlar și pînă în prezent un singur antrenor (de atletism) a trecut pe acolo pentru selecție. Numai unul...*

AL. HORIA

DINTR-UN CENTRU DE MARE VALOARE ÎN BASCHET, AU RĂMAS DOAR AMINTIRILE...

Cu două decenii în urmă, o pleiadă de jucători valoroși aduseseră baschetului din Tg. Mureș o celebritate binemeritată. Tg. Mureș devenise (și la băieți și la fete) o pepinieră a reprezentativelor țării, iar echipele de club se aflau cu regularitate printre fruntașele clasamentelor Diviziei A. Apoi, treptat, numărul baschetbaliștilor reputați a scăzut, potențialul formațiilor mureșene a coborît pînă la un nivel care le menține de mulți ani în Divizia B, prezența lor în „A" fiind efemeră. Față de trecut, numărul celor selecționați acum în echipele naționale este foarte mic. Mai precis, doar **Suzana Pîrșu, Ana Aszalos, Zoltan Gellert** și **Carol Tacaci** fac parte din loturile republicane, dar ei nu joacă într-o echipă din Tg. Mureș, deoarece au plecat în alte orașe. Frumoasa tradiție a baschetului mureșan devine o amintire tot mai ștearsă și numai profesorii de educație fizică **Gheorghe Füllöp** și **Attila Madaras** (ei înșiși foști performeri în formațiile locale) mai fac să strălucească, din cînd în cînd, o „stea", rod al muncii lor cu elementele tinere.

Puțin, foarte puțin, dacă ne gîndim la ce a reprezentat acest centru în baschetul românesc, puțin dacă ținem seama că din cei peste 30 de profesori de educație fizică existenți în Tg. Mureș, aproape toți foști jucători în divizionare A și chiar în reprezentativele țării, doar doi încearcă să mențină aprinsă flacăra pasiunii pentru acest joc sportiv. Să-i lase nepăsători, oare, pe ceilalți mediocritatea jucătorilor și jucătoarelor din Tg. Mureș, care nici măcar la campionatele juniorilor și junioarelor nu se văd printre fruntași ? Nu este de crezut și dorim ca profesorii vizați să demonstreze capacitatea și pasiunea lor pentru sportul pe care l-au practicat cîndva și pentru care au cea mai înaltă pregătire. **(D. St.)**